

thriller&mystery

Fred Vargas – pseudonimul doamnei Frédérique Audoin-Rouzeau – s-a născut la Paris, în 1957, într-o familie de intelectuali. Pasionată încă din copilărie de cercetările arheologice, face studii de istorie și se specializează în Evul Mediu, dar își alege un subiect ciudat: ciuma. La un moment dat, din dorința de a avea o ocupație paralelă, încearcă să învețe să cânte la acordeon – fără succes. Nu stă pe gânduri și trece la literatura polițistă. Debutează în 1986, cu *Les Jeux de l'amour et de la mort*, pentru care primește Prix du Roman policier du Festival de Cognac. Urmează succesul internațional, demonstrat de numeroasele premii și de tirajele impresionante ale romanelor sale (vânzări de peste un milion de exemplare în 2006): *L'Homme aux cercles bleus*, 1991 (Prix du festival de Saint Nazaire, 1992), *Debout les morts* (Prix du polar de la ville de Mans, 1995; Prix Mystère de la critique, 1996; Duncan Lawrie International Dagger, 2006), *L'Homme à l'envers* (Trophée 813 du Meilleur roman francophone, 1999; Prix Mystère de la critique, 2000; Grand Prix du roman noir de Cognac, 2000), *Pleacă repede și întoarce-te târziu – Pars vite et reviens tard*, 2001 (Grand prix des lectrices de *Elle*, 2002; Prix des Libraires, 2002; Prix du meilleur polar francophone, 2002; Deutscher Krimipreis, 2004), *Sous les vents de Neptune* (Trophée 813 du Meilleur roman francophone, 2004; Duncan Lawrie International Dagger, 2007), *Dans les bois éternels* (Trophée 813 du Meilleur roman francophone, 2006).

FRED VARGAS

Pleacă repede și întoarce-te târziu

Traducere din franceză de
ILEANA CANTUNIARI

HUMANITAS
fiction

4

I

Și apoi, când șerpii, liliecii, viezurii și toate animalele care trăiesc în adâncul galeriilor subpământene ies în masă pe câmpuri și își părăsesc locul firesc; când plantele care dau roade și leguminoasele încep să putrezească și să se umple de viermi (...)

— Aici, spuse bărbatul cu blândețe arătându-i clădirea jechoasă, este Brigada de criminalistică. Știi, e pentru crime. Atunci când e cineva omorât.

— O, făcu Maryse, alarmată.

— Mergi la comisariatul de pe bulevard. La prânz e mai liniște, au să te asculte.

— A, nu, zise Maryse scuturând din cap, trebuie să mă întorc la birou la două, patronul nu admite întârzierile. Da' cei de-aici nu pot să-i anunțe pe colegii de pe bulevard? Vreau să zic, toți polițaii ăștia nu-s totuși din aceeași echipă?

— Nu prea, răspunse el. Ce s-a întâmplat? O spargere?

— O, nu.

— Violențe?

— O, nu.

— Povestește-mi totuși, are să-ți fie mai ușor și-am să te pot îndruma.

— Sigur, spuse Maryse, ușor cuprinsă de panică.

Tipul așteptă răbdător, rezemat de capota unei mașini, ca Maryse să se concentreze.

— E vorba de ceva desenat cu vopsea neagră, explică ea. Sau mai curând de treisprezece desene, pe toate ușile din clădire. Mă sperie. Înțelegi, eu sunt mereu singură cu copiii.

— Tablouri?

— O, nu. E vorba de un patru. Cifra 4. Niște desene mari, negre, cam după moda veche. Mă întrebam dacă nu cumva e vorba de o bandă sau

mai știu eu ce! Poate că polițiștii știu, poate că ei pot înțelege. Dar poate că nu. Paul a spus: dacă vrei să te ia peste picior, atunci dă-i bătaie.

Tipul își îndreptă spatele și îi puse o mână pe braț.

— Vino, îi spuse el. O să notăm toate astea și n-o să te mai temi de nimic.

— Dar, spuse Maryse, n-ar fi mai bine să găsim un polițist?

Bărbatul o privi o clipă, un pic surprins.

— Eu sunt polițist, răspunse el. Comisar principal Jean-Baptiste Adamsberg.

— O, făcu Maryse, dezorientată.

— Nu-i nimic. Drept cine mă luai?

— Nu îndrăznesc să vă spun.

Adamsberg o trase după el în sediul Brigăzii de criminalistică.

— Aveți nevoie de o mână de ajutor, domnule comisar? îl întrebă în trecere un locotenent cu ochi încercănați, pregătit să plece la masă.

Adamsberg o împinse ușurel pe tânăra femeie spre biroul lui și-l privi pe locotenent, încercând cumva să-l situeze. Nu-i cunoștea încă pe toți subordonații care fuseseră transferați în brigada lui și îi venea extrem de greu să-și amintească numele lor. Membrilor echipei nu le trebuise prea mult până să remarce această dificultate și se prezentau sistematic la fiecare conversație, oricât de neînsemnată. Fie din ironie, fie ca să-i facă în mod sincer un serviciu – Adamsberg nu

era încă bine lămurit în privința asta și de altfel puțin îi păsa.

— Locotenent Noël, spuse omul. Aveți nevoie de o mână de ajutor?

— E vorba de o femeie cu nervii la pământ, nimic mai mult. O glumă proastă în imobilul unde locuiește, sau pur și simplu niște mângăleli pe ziduri. Îi trebuie doar un pic de sprijin.

— Aici nu e asistența socială, spuse Noël închizându-și haina cu o mișcare iute.

— Și de ce nu, locotenent...

— Noël, completă celălalt.

— Noël, repetă Adamsberg, încercând să-i țină minte chipul.

Cap pătrășos, piele albă, păr blond tuns perie și urechi mari egal Noël. Oboseală, aroganță, eventuală brutalitate egal Noël. Urechi, brutalitate, Noël.

— O să vorbim despre asta mai târziu, locotenent Noël, spuse Adamsberg. E grăbită.

— Dacă-i vorba s-o sprijinim pe doamna, interveni un brigadier care lui Adamsberg îi era la fel de necunoscut, mă ofer eu. Am utilajul necesar, adăugă el zâmbind, cu degetele mari vârâte după cureaua pantalonilor.

Adamsberg se întoarse încet.

— Brigadier Favre, anunță omul.

— Aici, spuse Adamsberg calm, ai să faci câteva descoperiri care te vor mira, brigadier Favre. Aici, femeile nu sunt un cerc cu o gaură la mijloc, iar dacă noutatea asta te uluiește, nu te jena să

încerci să afli mai mult. Mai jos ai să dai peste coapse și gambe, iar mai sus ai să dai de un bust și un cap. Încearcă să te gândești la asta, Favre, dacă ai cu ce.

Adamsberg se îndreaptă spre biroul lui străduindu-se să țină minte fața brigadierului. Obraji plini, nas mare, sprâncene stufoase, mutră de idiot egal Favre. Nas, sprâncene, femei, Favre.

— Povestește-mi, spuse el rezemându-se de perete în fața tinerei care se așezase pe marginea unui scaun. Ai copii, ești măritată, unde locuiești?

Adamsberg notă iute răspunsurile într-un carnetel – numele, adresa, tot – ca s-o liniștească pe Maryse.

— Cifrele alea au fost pictate pe uși, așa e? Într-o singură noapte?

— O, da. Erau pe toate ușile ieri dimineață. Niște 4, uite-așa de mari, adăugă ea îndepărtând mâinile cam vreo șaizeci de centimetri.

— Nici o semnătură? Altceva?

— Ba da. Sunt trei litere dedesubt, mai mici CTL. Nu, CLT.

Adamsberg notă: CLT.

— Tot negre?

— Tot.

— Nimic altceva? Nimic pe fațadă? În casa scării?

— Doar pe uși. Cu vopsea neagră.

— Cifra asta nu e cumva un pic deformată? Ca o siglă?

— O, ba da. Pot să v-o desenez, nu sunt stângace.

Adamsberg îi întinse un carnet, iar Maryse se strădui să reproducă un patru mare închis, ca de tipar, cu trăsături îngroșate, cu baza lătită ca o cruce de Malta și având două bare pe linia orizontală.

— Poftim, spuse Maryse.

— L-ai făcut inversat, spuse încet Adamsberg, luându-și carnetul înapoi.

— Păi, este inversat. E invers, cu baza lată, cu barele astea două mici la capăt. Știți despre ce e vorba? E cumva un semn al unor spărgători? Sau asta? CLT?

— Spărgătorii își înseamnă ușile cât mai discret posibil. Ce anume te sperie?

— Povestea lui Ali Baba, cred. Asasinul care însemna toate porțile cu o cruce mare.

— În poveste el nu însemna decât una singură. Nevasta lui Ali Baba le însemna pe celelalte ca să-l zăpăcească, dacă nu cumva mă înșel.

— E adevărat, spuse Maryse, ceva mai senină.

— E vorba de o mângăleală ca acelea de pe ziduri, spuse Adamsberg conducând-o spre ușă. Probabil niște puști din cartier.

— N-am mai văzut până acum acest 4 în cartier, spuse Maryse cu glas scăzut. Și n-am văzut nici mângăleli pe ușile apartamentelor.